

Miklya Zsolt

Tintaherceg

A „Tüzciterák” dallamára

Anya ideges, érzem,
tollhegy serceg,
ő meg csak hallgat,
és a keze alatt
kék tintaherceg
vívódik vonalakkal,
margókkal és a lappal,
ó, nem lenne szabad megállni,
lapszélről ugrani csak a mélybe,
vívódás helyett cserébe,
s visszhangként
visszatalálni.

Némán
sikolt a herceg,
bakelitlemezen túhegy serceg
– és forog és forog és forog –
egymásra hangolódnak,
csendből parányi csónak,
túhegyből szélvitorla,
rálehel, egyre fújja,
viszi a szél árkon át, bokron át,
rezegteti az ágorgonát,
mindenki hallja,
csak én nem,
anya ideges, érzem.

Játék nyári nappal

A „Játék karácsonykor” dallamára

Ággal játszik, íjat húroz,
nádtető szárait
huzigálja ki a nyílhoz,
tollazza szárnyait.
Késsel játszik, kis bicsakkal
metszi be húr helyét,
megcélozza akarattal
fellegek hírnökét,
túl a tetőn,
túl a tetőn.

Hanggal játszik, nyelvet íjaz,
fűszálon öltöget,
ujjai közt levélsíppal
gyöngyikét költöget.
Pázsitfüve azt rikoltja,
kicsigyöngy, jer velem,
indiánnak nincsen coltja,
híre is jeltelen
rés az időn,
rés az időn.

Jellel játszik, szónyomokkal,
hang nélkül mondja ki,
szájról olvas, mint a sok hal,
holdudvar, árdeli.
Néma gyerek, anyja nélkül,
dióág bólogat,
keserű burokban készül
hókifli, szóhuzat,
érti az ág,
érti az ág.

Diófa alatt

A „Kiscsikó-sírató” dallamára

Mentem a szomszédba Matyi bácsihoz,
mentem a szomszédba Mancni nénihez,
diófalomb alatt ült a két öreg,
bácsika, nénike együtt hallgatott.
Nem volt nekik csendes sosem a világ,
rigó- és pacsirta-, gerlehang között
töltötték az estét és az ünnepet
üldögélve együtt kinn a kispadon.
Egyikük fejében huncut nóta szállt,
pedig a vonója kamrában pihent,
meggyfaszín hegedű mellett elfeküdt
sarokba támasztva évek óta már,
parányi koporsó a fekete tok.
Másikuk fejében virágok fölött
dongók és darazsak, lepkék és legyek,
csak az isten tudja, mennyi tünemény,
csak az isten tudja, miért nem szalad
miért nem fut köztük az ő kisfia.
Könnyű fából készül a jó hegedű,
amikor a fa még alszik és pihen,
ébredés előtti újhold hajnalán
hangok rezgésére vár a lucfenyő
s jávorfa testvére, jámbor hangdoboz.
Orgonából készül a legszebb csokor,
májusi orgona, lila és fehér,
bugavirágzata buja, illatos,
mintha szoknyájából kilép a leány,
mintha szép mellére borul a fiú.
Diófájuk alatt ült a két öreg,
bácsika, nénike együtt hallgatott,
Matyi bácsi felett elszáradt burok,
Mancni néni alatt csonthéjú dió.
Két diót roppantott össze a marok,
gyengébbik megrepedt, héja összetört,
béle előkerült pillanat alatt,

marokban maradt a keményebb dió,
amíg bírta szusszal, héjakat törő.
Közöttük tanultam én a hallgatást,
gerlére, rigóra, dalra figyelmet,
orgonaillatot, virágmély ölet
keményebb dióval a diótörést.

Kemény Zoltán: Nézz vissza néha (digitális montázs, 30x20 cm, 2015)

